

Den gamle Hildebrand

Der var engang en bondemand og en bondekone. Præsten der i landsbyen syntes godt om hende og ville forfærdelig gerne tilbringe en hel dag rigtig fornøjeligt sammen med hende, og det ville hun også. En dag sagde han til hende: "Nu skal I bare høre. Jeg har fundet en måde, hvorpå vi kan komme til at tilbringe en glad dag sammen. Ser I, på onsdag lægger I jer til sengs og siger til jeres mand, at I er syg, og så skal I klage og stønne og blive ved med det lige til søndag. Så siger jeg i min prædiken, at den, der hjemme har et sygt barn, en syg mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu er, skal gøre en valfart til Hanebjerget i Vælskland, hvor man for to øre får et fjerdingkar laurbær, så bliver det syge barn, den syge mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu er, rask lige på stedet."

"Det skal jeg nok," sagde bondekonen. Om onsdagen blev hun liggende i sengen og gav sig og klagede ganske forfærdeligt. Hendes mand bragte hende alt, hvad han kunne tænke sig, men det hjalp ikke en smule. Om søndagen sagde hun: "Jeg er så syg, som om jeg skulle opgive ånden med det samme, men før jeg dør, vil jeg dog høre præstens prædiken i dag." - "Nej, nej, min pige," sagde bonden, "det må du ikke. Det bliver bare værre, når du står op. Nu skal jeg gå i kirke og høre rigtig godt efter og fortælle dig alt, hvad præsten siger." - "Ja, så gør det," sagde hun, "men pas nu rigtig på, så du kan fortælle mig det alt sammen." Bonden gik så i kirke, og præsten begyndte så at prædike og sagde, at den, der hjemme havde et sygt barn, en syg mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var, skulle gøre en valfart til Hanebjerget i Vælskland, hvor man kunne få et fjerdingkar laurbær for to øre, så blev det syge barn, den syge mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var, rask på stedet, og hvis nogen ville gøre rejsen, skulle han blot efter gudstjenesten komme hen til ham, så skulle han give ham en sæk til laurbærrene og en toøre. Ingen var gladere end bonden og efter gudstjenesten gik han lige hen til præsten og fik sækken og toøren. Derpå gik han hjem og udenfor døren råbte han allerede: "Halløj, lille kone, nu er du så godt som rask. Præsten sagde i dag, at den der havde et sygt barn, en syg mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var,

skulle blot gøre en valfart til Hanebjerget i Tyskland, hvor man får et fjerdingkar laurbærblade for to øre, så blev det syge barn, den syge mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var, rask lige på stedet. Nu har jeg fået en sæk og en toøre af præsten, og nu går jeg straks af sted, for at du kan blive rask så snart som muligt." Han gik nu, og ligesom han var ude af døren, stod konen op, og et øjeblik efter kom præsten. Nu vil vi imidlertid lade de to være alene med hinanden, og i stedet forgå med bondemanden. Han gik så hurtigt han kunne for i en fart at nå Hanebjerget, og så mødte han sin svoger, der var æggehandler, og havde været inde på torvet og sælge æg. "Hvor skal du hen i sådan en fart?" spurgte svogeren. "Jeg har travlt," svarede bonden, "min kone er syg, og i dag sagde præsten i sin prædiken, at hvis man hjemme havde et sygt barn, en syg mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var, så skulle man gøre en valfart til Hanebjerget i Vælskland, hvor man for to øre får et fjerdingkar laurbærblade, så bliver det syge barn, den syge mand eller kone, far eller mor, søster eller bror, eller hvem det nu var, rask lige på stedet. Han gav mig så en sæk og en toøre og så begav jeg mig på vej." - "Å, snak, svoger," sagde æggehandleren, "du er da ikke så dum at tro det. Nej, jeg skal sige dig noget. Præsten vil gerne være en hel dag alene med din kone, og så har han bundet dig det på ærmet for at få dig af vejen." - "Jeg gad dog nok vide, om det er sandt," sagde bonden. "Kryb ned i min æggekurv," sagde svogeren, "så bærer jeg dig hjem, så kan du selv se." Bonden krøb så ned i kurven, og svogeren bar ham hjem. Der var et ordentligt halløj. Bondekonen havde slagtet alt sit fjerkræ og bagt kager, og præsten havde taget sin violin med. Svogeren bankede på, og konen spurgte hvem det var. "Det er mig, svigerinde," svarede manden, "I kommer til at give mig husly i nat. Jeg har ikke fået solgt mine æg på torvet, så jeg må bære dem hjem igen, men de er så tunge, så jeg kan ikke mere, og det er også så mørkt." - "I kommer rigtignok svært ubelejligt," sagde konen, "men når det ikke kan være anderledes, så kom ind og sæt jer hen på bænken ved ovnen." Svogeren kom ind og satte sig med sin store kurv ved siden af sig, og præsten og bondekonen var nok så lystige. Til sidst sagde præsten: "Hør lille kone,

I synger jo så kønt, syng engang lidt for os." - "Jeg kan ikke mere," sagde konen, "i mine unge dage kunne jeg nok, men det er forbi nu." - "Gør det nu kun," sagde præsten, og så begyndte hun: "Gudskelov, min mand er langt herfra, i Vælskland ved Hanebjerget, hurra." Præsten sang så:

"Å gid han ville blive væk,
rigtig længe, med samt sin laurbærsæk,
halleluja!"

Nu begyndte svogeren at synge (jeg har glemt at fortælle, at bonden hed Hildebrand):

"Hvad nu, du kære Hildebrandt,
kan du nu se, at jeg talte sandt."

Og bonden i kurven begyndte at synge:

"Nu siger jeg til legen stop,
skynd dig, hjælp mig af kurven op."

Så kravlede han op af kurven og bankede præsten ud af huset.

* * *